

Phần 9

Chương 41

Cùng Nắm Tay Nhau Cho Đến Khi Chết

Tổng Tiểu Hoa là ở cự ly một đình nghỉ mát không xa nhà lắm gặp phải Lục Tử Kỳ.

Hắn đang đi về phía mặt trời lặn làm cho bóng dáng kéo dài, quanh thân dát lên một tầng nhàn nhạt kim biên, hắn liền như vậy một mình đứng ở trong đình, hơi lộ ra nụ cười nhạt trên mặt tái nhợt.

“Làm sao chàng lại ở chỗ này? Hôm nay sao lại trở về sớm như vậy?”

Nhìn người ba chân bốn cẳng hướng chỗ mình chạy tới, lòng không kiềm hãm được dâng lên mấy phần vui vẻ cùng với mấy phần ôn tồn, trong lòng vẫn còn có mấy phần sợ hãi.

Lúc ở trong rừng, mặc dù mũi tên nhắm ngay nàng nhưng không bắn ra, lại làm cho huyết mạch của hắn sôi trào qua vô số lần.

Cái loại đau khắc cốt ghi tâm đó, là sợ. Sợ sẽ mất đi nàng, tựa như ban đầu, mất đi Đồng Nhi...

Cùng Hưng Bình công chúa giao chiến lần này, để cho hắn tâm thần mệt mỏi, nhưng trong nháy mắt khi thấy nàng, tất cả đều tan thành mây khói.

Nàng không có việc gì, thật tốt. Nàng không thể có chuyện, bởi vì hắn, không cho phép.

Một mảnh đạm tử lao thẳng mà đến, ở ngay lúc chưa kịp phản ứng, theo bản năng đã dang hai cánh tay ôm nó thật chặt.

Chợt, sừng sốt một chút, quần bách vội vã đẩy ra. Ngay lúc này ở nơi đây, là ban ngày ban mặt...

Nhanh chóng hướng chung quanh liếc nhìn một vòng, hoàn hảo cũng may, ngày mùa đã kết thúc, vùng đồng ruộng thừa thớt ít người, chỉ là nơi xa có mấy nông dân đang nghỉ trưa. Nếu không, thật sự là có chút xấu hổ.

“Tiểu Hoa...”

Nhận thấy được thân thể của hắn cứng ngắc, Tổng Tiểu Hoa ôm càng chặt hơn: “Sợ cái gì, chúng ta là vợ chồng hợp pháp, làm cái gì đều là quang minh chính đại!”

Ngực của hắn ấm áp mà có lực, mang theo như có như không mùi thơm của xà phòng, làm cho người ta quyến luyến, hận không thể vĩnh viễn như vậy gắn

bó kề cận bên nhau. Hông của hắn thật sự rất mềm dẻo, có đường cong mơ hồ, mặc dù cách tầng tầng áo vẫn có thể cảm thấy thân thể hắn cao lớn thon gầy.

Đề lỗ tai dán chặt ở lồng ngực của hắn, lắng nghe hơi thở trắng kiêu dao động không yên của hắn, Tống Tiểu Hoa trong lòng như có thứ gì sắp tràn đầy: “Tướng công... Tướng công...”

Người mảnh khảnh mảnh mai đang ở trong ngực, từng cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo trận trận hương thơm của thiếu nữ, chui vào trong mũi, chảy xuôi tới đáy lòng. Truyền tới bên tai nhiều tiếng nỉ non của nàng, không khỏi tựa như uống rượu ngon, đang say: “Hả? Chuyện gì?”

“Không có gì...” Ngẩng mặt, nhú lỗ mũi cười ha ha: “Chính là muốn nói, chàng quá gầy, chàng phải mập lên thêm một chút mới được!”

“...”

Nha đầu này, luôn là như vậy không bao giờ nói chuyện theo lẽ thường, làm cho người ta vừa giận vừa buồn cười vừa không thể làm gì. Lấy ngón trỏ chạm nhẹ một chút lên chóp mũi của nàng: “Nàng...” Âm thanh trong trẻo thật thấp, có chút giận, còn có chút cưng chiều.

Tống Tiểu Hoa yên lặng nhìn dung nhan tuấn tú này, nhìn đến khước mắt đuôi mày đều toát ra vẻ nhu tình, hắn hôm nay, như có chuyện quan trọng nên mới đến đây: “Chàng là đặc biệt tại chỗ này đợi ta sao?”

“Đúng vậy, chờ nàng cùng nhau về nhà.”

“Thật sao?!” Tràn ra một nụ cười thật lớn, lại dùng mặt ở trước ngực của hắn dùng sức cọ xát: “Vậy vợ chồng chúng ta cũng nhanh chút trở về nhà, sau đó vợ chồng ta cùng nhau tắm rửa, cuối cùng vợ chồng ta sẽ cùng... Hắc hắc he he... Đi!”

Sờ sờ mái tóc mềm nhũn của nàng, Lục Tử Kỳ lại dâng lên một loại cảm giác vô lực đã sớm quen thuộc, nàng lại nói những thứ ly kỳ cổ quái ngổn ngang nữa rồi...

Lôi kéo tay của hắn, không thể chờ đợi cất bước ra đình, Tống Tiểu Hoa đi hai bước thuận miệng mà hỏi: “Ai đúng rồi, chàng đoán xem ta hôm nay gặp được người nào?”

Đuôi lông mày của Lục Tử Kỳ gầy nhẹ, giả vờ tò mò: “Người nào?”

“Chàng thử đoán xem!”

“Trương thâm? Triệu đại thúc? Còn không thì là Hồ đại phu?”

“Gặp phải những người thường thường hay gặp mặt thì có cái gì tốt để nói?”

“Vậy thì còn có thể là ai nữa? Nàng ở đây cũng quen không được bao nhiêu, lại không có bạn cũ quen biết gì...”

“Dừng! Chàng đừng có xem thường ta!” Chu mỗ, giận dữ lớn tiếng: “Còn nhớ rõ Nguyên Hạo chứ?”

“Hắn trở lại sao?”

“Đúng! Chính là trở về ngay thời điểm ta liều chết cùng công chúa đánh nhau ở trên đường cái.”

Nghe xong nàng miêu tả về hành động của Nguyên Hạo hôm đó, trong lòng của Lục Tử Kỳ vừa động. Nói như vậy, mình có thể kịp thời chạy tới, làm cho Tiểu Hoa không bị tổn thương lớn hơn, 89% là bởi vì có Nguyên Hạo lên tiếng trì hoãn.

Dĩ nhiên Nguyên Hạo thật không thể nào đi kiếm một con tuần mã giống như đã nói được, lại nói hắn làm sao có thể thật sự gây thêm sự quấy nhiễu nữa, Tiểu Hoa là một cô gái dù có gây rối cũng không có ảnh hưởng đến toàn cục, người như hắn lẽ nào lại cùng nàng quấy rối được. Huống chi, hắn coi như không biết tiền nhân hậu quả trong đó rồi rầm như thế nào, nhưng tất nhiên hắn sẽ hiểu nếu để cho Tiểu Hoa thật sự cưỡi ngựa cùng Hưng Bình công chúa ra khỏi thành sẽ có nguy hiểm như thế nào, cho nên, hắn sẽ không làm điều thừa như vậy. Vì vậy, hắn làm như vậy chỉ có thể là vì muốn tranh thủ nhiều thời gian hơn.

Vậy mà, hắn vì sao không trực tiếp đứng ra, với tài ăn nói của hắn nói không chừng còn có thể vô hình giải quyết chuyện này ngay tại chỗ, nhưng ngược lại hắn chỉ dùng thanh âm trì hoãn mà không có hiện thân? Dưới tình huống đó không cần phải cố làm ra vẻ thần bí, như vậy chỉ có một khả năng, không có thuận tiện để lộ diện. Là bởi vì... Hưng Bình công chúa sao?...

“Chàng đoán xem, hắn hôm nay tới tìm ta làm gì?”

“Trừ ôn chuyện còn có thể làm cái gì? Chẳng lẽ là, cùng nàng cùng nhau vẽ tranh ngâm thơ sao?”

Nhẹ nhàng đạp một cước lên chân của người nghiêm trang bên cạnh đang nhin cười, sau đó lại nói với ngữ điệu ranh mãnh: “Chàng đi chết đi! Hắn là tới dạy ta cưỡi ngựa, ta không muốn giống như chuyện lần này, mà bị người khác coi thường nữa!”

“Oh... Vậy nàng đã học xong rồi sao?”

“Coi như ta là một thiên tài, cũng không thể nửa ngày liền học được!”

“Cho nên, hắn có thể sẽ tiếp tục tới dạy nàng sao!”

“Đúng vậy, hắn hẹn giữa trưa mỗi ngày sẽ đến dạy ta.”

Dừng bước lại: “Nàng nói với hắn trở về đi!”

Không giải thích được: “Cái gì trở về?”

“Nếu nàng muốn học cưỡi ngựa, ta sẽ dạy cho nàng.”

“Nhưng, chàng mỗi ngày đều bận rộn như vậy...”

“Ta sẽ nhín chút thời gian để dạy cho nàng.” Tống Tiểu Hoa nháy nháy mắt, chột tặc tặc mà cười lên: “Chẳng lẽ là chàng đang... Ghen?”

Lục Tử Kỳ mấp máy môi, lưu loát rõ ràng đáp một chữ: “Vâng.”

Hắn như vậy không chút do dự thẳng thắn khiến cho Tống Tiểu Hoa có chút ứng phó không kịp, trương miệng một hồi lâu lời gì cũng không nói ra ngoài được.

“Ta đã đồng ý với nàng, vĩnh viễn sẽ không thả tay nàng ra. Như vậy, nàng có thể hay không cũng đồng ý với ta, nàng vĩnh viễn sẽ không cùng người khác nắm tay được không?”

Tống Tiểu Hoa đầu có chút ngây ngất, vậy đây đại khái chính là cảm giác trong truyền thuyết bị hạnh phúc làm cho đầu bị hôn mê.

Nhưng mà, cái gọi là vật cực tất phản, hạnh phúc tới quá qua nhanh chóng mãnh liệt, sẽ dẫn đến đầu đang choáng váng đến cực độ lại có xu thế tỏa sáng: “Chàng đã trở về nhà rồi hả?”

Vạn vạn không ngờ được câu nói bao hàm thâm tình lại đổi lấy câu trả lời như vậy, Lục Tử Kỳ cũng không có chút lơ mơ phát giác ra, hoàn toàn theo bản năng đáp lại: “Không có...”

“Vậy làm sao chàng biết ta không có ở nhà, còn cố ý chạy đến nơi đây chờ ta?”

“...”

“Tốt, chàng lại rình coi ta!”

“Ta... Không có...” Như vậy không phải gọi là rình coi chứ? Mặc dù, giống như thật sự có một chút xiu giống như vậy... Hơn nữa, cái gì gọi là ‘lại’...

“Chính vì vậy, chàng mới biết được Nguyên Hạo cầm tay của ta, có đúng hay không?”

Ở dưới ánh mắt căm tức cộng với việc trừng như hai trái nho đen, Lục Tử Kỳ than thở, nộ khí giới đầu hàng: “Thật sự là ta chỉ trông thấy các người từ xa, chỉ có như vậy, ta thật sự không phải cố tình làm như vậy. Do Hưng Bình công chúa hẹn ta đi săn thú...”

Theo ánh mắt của hắn, Tống Tiểu Hoa nhìn khu rừng này một chút, trầm mặc một chút, sau đó thì điên cuồng toát ra một câu: “Hai ta thật đúng là xứng đôi...” Vợ chồng song song cùng ra ngoài vụng trộm... Con mẹ nó!

Cảm thấy ‘bình dấm chua nhỏ’ toát ra hơi thở nguy hiểm, Lục Tử Kỳ vội vàng bổ sung: “Hưng Bình công chúa hẹn ta đi săn thú, là vì nói cho ta biết, nàng đã từ bỏ.”

“Buông tha cái gì? Buông tha chàng sao?”

“Đúng vậy.”

“Nàng bị cái gì kích thích hả? Thế nào buông bỏ được chứ?”

“Ta đây cũng không biết.”

Những lực đực đầu đá, những đôi chọi gay gắt, quyền lực cùng thân phận rối rắm, những người không thể hiểu và hắc ám dơ bẩn, hãy để cho hấn một mình đối mặt đi! Quyết không thể để đôi con người trong suốt sáng ngời này dính vào nửa điểm lo lắng, đây là cam kết của hấn đặt ra cho chính mình.

Tình địch cường hãn như thế lại đột nhiên vỡ mộng chạy nhanh như vậy, khiến Tống Tiểu Hoa trong chút lát thật là có chút không tiếp thu nổi: “Không thể nào! Nhìn dáng vẻ của nàng đối với chàng, quả thật chính là có mười tám con trâu đều không kéo trở về được, làm sao sẽ nói buông tha liền buông tha được cơ chứ? Sẽ không phải là có âm mưu gì đi... Lấy lui làm tiên sao? Vờ tha để bắt thật? Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương?... Nếu không thì là dứt khoát trở về chuẩn bị một đội quân tới đây cướp cô dâu? Hoặc là thừa dịp chàng không phòng bị vụng trộm đánh cho bất tỉnh vác đi vào rừng làm cướp, làm áp trại phu quân?!”

Nàng phối hợp liền thoáng không ngừng, Lục Tử Kỳ chỉ có thể vô lực vỗ trán.

Thật muốn bỏ đầu nàng ra, xem một chút bên trong rốt cuộc đựng những thứ đồ gì. Nha đầu này, đến cùng là có đúng hay không do Đại Tống nuôi...

“Tiểu Hoa, chẳng lẽ nàng rất hi vọng Hưng Bình công chúa cùng ta tiếp tục dây dưa sao?”

“Dĩ nhiên là không! Ta đây là đang tính toán động tĩnh ý đồ của địch nhân, giống như người ta thường nói là biết người biết ta trăm trận trăm thắng nằm trong tay trong lòng sẽ không hoảng hốt khi đối mặt...”

“Nàng học được 36 kế rất tốt sao!” Rốt cuộc không thể nhịn được nữa cắt đứt những lời nói xằng nói bậy của nàng, Lục Tử Kỳ trên tay khẽ dùng lực: “Nàng còn chưa có đồng ý với ta!”

“Đồng ý với chàng cái gì?” Ánh mắt của Tống Tiểu Hoa nhanh như chớp vòng vo vài vòng: “Oh... Không thành vấn đề! Ta đồng ý với chàng, coi như người ta là công chúa không cần chàng nữa, ta cũng vậy hội yêu chàng! Đừng đau lòng, ngoan.”

“...”

Lục Tử Kỳ cảm thấy, trong thiên hạ có thể không có ai so với mình thể nghiệm bốn chữ ‘dở khóc dở cười’ này được nhất, diễn dịch càng sinh động hơn.

Nhìn lên người mặt cười xấu xa ở phía trước, không nhịn được cũng nổi lên tâm tư trêu chọc. Dùng một tay kéo nàng vào, hai cánh tay buộc chặt, giống như là muốn khám thân thể mềm mại này vào huyết mạch và xương cốt của mình.

Tống Tiểu Hoa bất ngờ không kịp đề phòng, nhất thời cũng dâng lên tức giận hướng về phía ngoài, không thể làm gì khác hơn là trợn trắng mắt liêu mạng cầu xin tha thứ: “Xương sắp gãy... Chết... Sắp chết rồi, được rồi được rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao, ta đồng ý với chàng còn không được sao...”

Giảm bớt chút sức lực, cũng không có buông ra, trong âm thanh mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ còn có một chút ý cười không đẽ nên được: “Nàng sai lầm về việc gì? Đồng ý với ta cái gì?”

“Ta không nên để nam nhân khác dạy ta cười ngửa. Bởi vì lão bà muốn học cái gì, dĩ nhiên là phải thỉnh giáo lão công, nếu không, lão công sẽ cảm thấy rất mất mặt!”

Ngẩn ngơ, hai cánh tay không khỏi lại nói lỏng thêm một chút: “Lão công?”

Vội vàng lợi dụng đúng cơ hội tránh ra, đối khách làm chủ vòng chặc hông của hắn, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, cười hì hì nghẹo đầu: “Lão công ý tứ, chính là trượng phu.”

Nhíu nhíu mày: “Cách xưng hô này là học từ đâu, giống như không được hay lắm...”

“Vậy ta về sau vẫn gọi chàng là tướng công, trượng phu của ta, tướng công.”

Nếp nhăn trên mặt khi cười từng vòng dãn ra, lấy một cái tay khác của nàng cũng bao thật chặt ở trong lòng bàn tay: “Tốt.”

“Ta đồng ý với chàng, tay của ta sau này, chỉ cùng nắm tay với chàng. Chỉ là, ta cũng muốn chàng đồng ý với ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Tống Tiểu Hoa chăm chú khóa chặt tròn mắt sâu thẳm của hắn: “Ta mặc kệ toàn bộ chuyện trước kia của chàng, nhưng là từ nay về sau, trong lòng của chàng trừ ta ra, không thể có người thứ hai đi vào. Nói một cách khác, ta chính là người duy nhất trong tâm của chàng. Nếu không...” Cười quái dị hai tiếng: “Ta bảo đảm chàng vĩnh viễn cũng không thể sử dụng nửa người dưới để suy tư!”

Lục Tử Kỳ không có nửa phần do dự, nhẹ giọng lên tiếng: “Tốt.”

Nha đầu này, có thể để cho hắn ở trong lòng cất giữ một vị trí cho Đồng Nhi, đã đủ. Có hai người bọn họ, đủ rồi...

Chỉ là, câu nói sau cùng là có ý gì...

Mặt trời sắp lặn, hai bóng dáng cầm tay làm bạn.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Chương 42

Một Bước Dẫn Đến Thất Bại

Lý bộ khoái tuổi mới có mười tám, nửa tháng trước mới cưới tức phụ, trước mắt chính là giai đoạn như keo như sơn ngọt ngào. Cho nên, đối với chuyện gì đó thì hết sức nhạy cảm.

Tổng Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ vừa vào cửa nhà, liền thấy một thùng nước tắm cực lớn để giữa viện, Lục Lăng và Tổng Vô Khuyết cùng sử dụng tứ chi leo ra bò vào, người thì đầu đầy mồ hôi, chó thì lưỡi vất sang một bên còn Lý bộ khoái ngồi chồm hồm ở bên cạnh vui vẻ kêu cổ gắng lên.

Thấy hai người, lập tức thành thật nghiêm túc chấp tay chào, giao cho Lục Tử Kỳ vật phẩm đang cầm trong tay: “Cái bao này là người nhà phu nhân sai người mang tới, bởi vì không biết nhà đại nhân ở nơi nào, liền trực tiếp đưa đến huyện nha, vừa khéo là đại nhân mới đi ra ngoài. Tôi liền cầm cả lá thư này mang tới cho ngài.”

“Đã làm phiền. Người nọ hiện ở nơi nào?”

“Hắn nói còn việc gấp phải đi suốt đêm trở về, không thể tới gặp đại nhân cùng phu nhân, mong hai người không trách tội. A đúng rồi, hắn còn nhờ tôi chuyển lời cho phu nhân, là người nhà phu nhân nhờ hắn chuyển lời cho phu nhân...” Bị mấy chữ chuyển lời làm mình cũng muốn ngất, Lý bộ khoái ngưng gãi gãi đầu, khờ khạo cười cười: “Ta ăn nói vụng về... Người nhà phu nhân nói, trong nhà tất cả đều tốt, năm nay thu hoạch cũng đặc biệt tốt, phu nhân không cần nhớ nhung. Đại trụ tử cùng nhị trụ tử cao hơn cũng hiểu chuyện, đôi lúc còn quây âm ỉ đòi tìm tiểu cô cô, cũng chính là phu nhân. Đợi đến khi hết bận, cả nhà bọn họ tính toán ở Đại Tuyết Phong Sơn rút bớt thời gian đến thăm phu nhân, còn có đại nhân cùng tiểu thiếu gia, cũng chính là Tiểu Lăng.”

“... Người nhà... của ta.”

Lý bộ khoái cuối cùng chuyển lời xong, sau đó thở mạnh, bỗng nhiên Tổng Tiểu Hoa cảm thấy hoảng hốt.

Người nhà của nàng, phụ thân mẫu thân, cả đời này, vĩnh viễn viễn cũng không thể gặp lại nhau? Nửa đêm trong giấc mơ thì thường thường có thể nghe được tiếng cầu nhàu vụn vặt của mẹ, có thể ngửi thấy mùi thuốc lá trên người ba, có thể thấy khuôn mặt vô cùng yêu thương cười với mình. Sau đó, sương mù dày đặc cuốn đi tất cả, mọi thứ trở nên mơ hồ. Muốn đuổi theo nhưng không nhúc nhích được. Vươn tay, liền mạng chạm vào giữ lại nhưng tất cả đều là phí công. Mỗi lần tỉnh dậy, lệ ướt gò.

Dù đã quyết định dung nhập vào thời đại này, dù đã quyết định muốn hạnh phúc vui vẻ sống, nhưng huyết mạch thân tình như chân với tay của đời trước, sao có thể dễ dàng nói cắt là cắt, sao có thể nói không giữ trong lòng, không lưu luyến là có thể đem nó làm thành giấc mộng Nam Kha?

Lục Tử Kỳ nhận đồ, nghiêng đầu thì thấy khuôn mặt nàng thần thờ, đôi mắt ửng đỏ, trong lòng mềm nhũn, không kiềm chế được giờ tay lên khẽ xoa nhẹ: “Nhớ nhà đúng không?”

Tổng Tiểu Hoa hít hít lỗ mũi gật đầu một cái, Lý bộ khoái há hốc miệng như là thấy chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Tri Huyện đại nhân mặc dù nhìn rất tao nhã lịch sự đối đãi với mọi người cũng vô cùng hiền hòa, nhưng trong nha môn đều biết, tính tình Huyện thái gia trẻ tuổi là chính trực ngay thẳng, cương trực, nghiêm trang. Dù chưa bao giờ quát mắng giận dữ nhưng chỉ cần ngài thoáng giận tái mặt là người khác không thể chịu nổi chân mềm nhũn.

Hơn một năm đồng cam cộng khổ, đã thấy ngài vui mừng, đã thấy ngài tức giận, thấy ngài vội vàng, thấy ngài phẫn nộ, thấy ngài không ngủ không nghỉ xử lý công việc, thấy ngài xử lý giải quyết mọi nguy cơ mạnh mẽ vang dội, thấy ngài xử lý việc khó mà mặt không biến sắc, cả đám huynh đệ kính trọng ngài, sợ ngài, bội phục ngài, muốn thân cận nhưng lại không dám, mặc dù ngài chưa từng có thái độ dựa vào thân phận mình mà xem thường người khác nhưng luôn có cảm giác xa cách.

Vậy mà vừa rồi cảm giác này đã bị đánh vỡ.

Tri Huyện đại nhân, nói như thế nào đây, giống như là Bò Tát được cung phụng bên trong miếu, bỗng nhiên biến thành một người sống sờ sờ... Ừ, không đúng không đúng cái này không được... Hoặc là giống như là, mỹ nhân trong tranh tét đi ra vui vẻ với mình...

Ôi không, không, không thể tiếp tục nhớ lại, nếu nàng dâu biết, sẽ không chịu đựng nổi.

Lý bộ khoái cười khúc khích hai tiếng, lại “bộp” một cái vào đầu, đôi mắt với ba người một con chó tám đôi mắt chung quanh nhìn hẩn, lập tức túng quần đen mặt.

Ngập ngừng nói nhìn trộm Lục Tử Kỳ, không biết sao, lá gan to ra, mở cái miệng rộng mày gian mắt tặc bỏ lại một câu: “Thùng tắm lớn dùng rất tốt, nhà ta cũng vừa mua một cái. Đại nhân cùng phu nhân cứ dùng từ từ, ta không quấy rầy nữa!” Lập tức quay người lại chạy vội đi ra ngoài.

May là da mặt Tổng Tiểu Hoa đã tu luyện còn dày hơn tường thành nhưng vẫn bị mấy lời nói toạc ra chỉ muốn đụng đầu vào tường. Mà khuôn mặt Lục Tử Kỳ vẫn mờ mịt, cho đến khi mắt nhìn hai tiểu tử đang tồn sức đẩy thùng, tiếp theo dùng mắt đo đạc độ lớn của thùng tắm tiện cho phương thức tắm rửa kia, sau đó chợt hiểu ra. Thấy xấu hổ...

Tiểu Lý này, tháng sau nhất định phải sắp xếp cho hẩn đi tuần phố hàng đêm, miệng hẩn không có chừng mực nói lung tung, thậm chí dám giỡn cả mình...

Trong lòng vừa ra quyết định kế hoạch ‘quan báo tư thù’, vừa không bao giờ nhìn thứ làm người ta đỏ mặt, mắt chỉ nhìn thẳng đưa trang phục trong túi cho Tống Tiểu Hoa.

Màu da mặt chàng vốn nhợt nhạt, nhưng lúc này dưới ánh mặt trời lại có màu hồng nhạt, nổi bật là vành tai ửng đỏ gần như trong suốt.

Vì vậy, Tống Tiểu Hoa đáng thương ngượng ngùng nhất thời sụp đổ, trong đầu chỉ còn lại có một ý nghĩ, cắn hần! Nhẹ nhàng cắn, ăn sạch sẽ...

Ánh mắt nàng giống như ánh mắt khi đói nóng hừng hực nhìn chăm chăm chàng nhưng ý chí Lục Tử Kỳ rất kiên định. Trời chưa tối lại còn trước mặt nhi tử cùng con chó, nhất định không thể làm chuyện cầu thả, đến suy nghĩ cũng không được!

Ho nhẹ một tiếng, phát phát ông tay áo: “Xem người nhà nàng mang cho nàng cái gì.”

Tống Tiểu Hoa biết da mặt chàng mỏng không chịu được trêu chọc quá ‘rõ ràng’, cũng đành phải mạnh mẽ dè dặt tính sói xuống. Dù sao cũng không nên gáp gáp ở nơi này, nếu không cẩn thận chọc giận chàng, phá hư không khí thì coi như thiệt thòi lớn rồi, đại kế đầy ngã mà mình luôn luôn nghĩ đến tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì, đợi đến khi ăn no uống say đến chết thì mới là tốt... A hú hú hú...

Áp ứng với nụ cười “dâm dê” mở cái bọc ra, bên trong là quần áo giày vớ được xếp nghiêm chỉnh.

Áo da cùng trường sam bông vải là cho Lục Tử Kỳ, mũ Hổ, giày Hổ đỏ rực và chiếc áo bông vải nhỏ cùng với vòng bạc Trường Mệnh Tỏa là cho Lục Lăng, phần dành cho Tống Tiểu Hoa thì toàn bộ quần áo từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân. Ngoài ra còn có một bao đậu phộng xào cùng quả hạch quen thuộc, cùng với một hộp son phấn.

Trong góc hộp để hai viên đường bình thường, Tống Tiểu Hoa cầm lên, ngạc nhiên rồi cười ra nước mắt.

Hai khối đường này chắc chắn là đồ ăn vặt mà hai tiểu tử gọi là Đại Trụ Tử cùng Nhị Trụ Tử vất vả mới tiết kiệm được, đặc biệt gửi cho tiểu cô cô ăn; những vải vóc may y phục, giày vớ thượng thừa, đường may mịn thợ khéo tay bền chắc, nhất định tự chỉ khâu từng mũi kim sợi chỉ may cho nàng; áo da nhất định làm từ miếng da tự ca ca săn; còn nữa, son phấn nhất định là ca ca tẩu tẩu cùng đi chợ để chọn, vòng bạc cũng nhất định là hai người họ cùng đi đến cửa hàng chọn, có lẽ còn có hai cây ‘cây cột’ đi theo nói ý kiến.

Tống Tiểu Hoa biết, nhà mình dù có mấy miếng đất cần do tổ tiên truyền lại, cũng không được coi là giàu có, bao đồ này không phải là tùy tiện có thể mua được. Họ làm như vậy, đơn giản là vì mong muội muội có thể sống tốt hơn một chút ở nhà chồng.

Phần tâm ý này gọi là tình thân, máu mủ chí thân.

Ông trời đã từng lấy đi sinh mệnh nàng, hiện tại, hình như lại trả lại cho nàng.

Dụi mắt, thấy Lục Tử Kỳ đang chăm chú nhìn mình thì làm vẻ mặt khoa trương: “Thấy chưa? Ta vẫn có chỗ dựa đấy nhé! Nếu như chàng còn dám khi dễ ta lần nữa, ca ca tâu tâu còn có hai tiểu chất nhi nhất định sẽ không tha cho chàng!”

Lục Tử Kỳ mặt lộ vẻ oan uổng: “Lần nữa? Ta chưa từng khi dễ nàng?”

“Đường như là không có... Coi như chàng biểu hiện cũng không tệ lắm! Tiếp tục giữ vững!”

Bất đắc dĩ bật cười lắc đầu, nhưng trong lòng có một cỗ ám áp chậm rãi chảy xuôi.

Tuy chỉ vội vã gặp qua một lần lúc thương nghị hôn sự, nhưng đối với đôi vợ chồng chất phác thiện lương, đôi tiểu nhi hoạt bát đáng yêu, gia đình bình thường lại ám áp tràn ngập nhà thường thường xuất hiện trong đầu. Nhân tình chỉ đơn giản chân thành tha thiết như thế không trộn lẫn tính toán hiệu quả và lợi ích, là hy vọng xa vời mà mình không thể có.

Nhìn Lục Lăng đội mũ Hồ, đi giày Hồ, đeo vòng bạc Trường mệnh đang hôn liên tục Tống Tiểu Hoa, khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong.

Thật là có chút vội vàng không muốn chờ đợi đi nhận thức thân gia rồi, gia đình hoàn cảnh như thế nào mới có thể nuôi được một khuê nữ như vậy?...

“Diêu Diêu, nếu nàng nhớ nhà, hay là chuẩn bị một chút bớt thời gian trở về nhà một chuyến đi! Đúng lúc, thời gian này ta cũng không quá bận rộn, có thể cùng nàng trở về.”

“A...”

Những lời này của Lục Tử Kỳ nhắc nhở Tống Tiểu Hoa một vấn đề rất nghiêm trọng, nàng là ‘đồ giả mạo’ thì phải làm thế nào để đối mặt với người nhà?

Chẳng lẽ giả mặt trí nhớ giống như theo logic xuyên không, phải cầm cục gạch đập thật mạnh lên đầu mình?... Thật là thất sách, biết thế lúc vừa tỉnh lại nên chơi trò mặt trí nhớ, hiện tại cơ thể này được điều trị vô cùng khỏe mạnh, nếu muốn bị bệnh có lẽ cũng rất khó khăn.

Dứt khoát thẳng thắn được khoan hồng kháng cự bị nghiêm trị, nói thẳng cho Lục Tử Kỳ, trên cái thế giới này có một loại hiện tượng tương tự với việc ông trời bị động kinh gọi là ‘xuyên qua’, mà vợ của chàng là từ một ngàn năm sau ‘vèo’ một phát xuyên qua. Bọn họ đã nói muốn cả hai phải thẳng thắn, như vậy về lai lịch của nàng cũng được tính như một chuyện không lớn không nhỏ, nếu vẫn giấu giếm tiếp thì lại thành lừa gạt.

Dù sao ở đây cũng không sở khoa học nghiên cứu hay khu triển lãm, chỉ coi như bị trúng tà hắt chậu máu chó, hoặc bị coi như là yêu quái thiêu thành tro... phù... Còn không bằng bị giải phẫu làm nghiên cứu thì sáng khoái hơn...

Tổng Tiểu Hoa chỉ mãi suy nghĩ lung tung tóc gáy dựng đứng, Lục Tử Kỳ mỉm cười tiện tay mở lá thư cầm trong tay, chỉ liếc mắt một cái, nụ cười cong cong lập tức biến mất.

Mím môi suy tư một phen, cất kỹ lá thư: “Diêu Diêu, ta có việc gấp lập tức phải chạy tới Châu Phủ, lâu thì mười ngày ít thì bảy ngày liền có thể trở lại.”

“À?!”

“Có một vị khách quan trọng, ta phải đi gặp mặt.”

“Nhưng... Nhưng... Trời cũng sắp tối đen rồi... Không thể để sáng sớm ngày mai xuất phát sao?”

“Thời gian cấp bách, nhất định phải đi cả đêm.”

“Nhưng... Nhưng...”

Bị bước ngoặt to lớn làm cho Tổng Tiểu Hoa ứng phó không kịp ‘nhưng’ nửa ngày cũng ‘nhưng’ không ra nguyên nhân. Chỉ dùng mắt không ngừng liếc cái cực lớn thùng nước tắm siêu to ở phía bên kia...

Lục Tử Kỳ vội ho một tiếng nói hơi lấp: “Nàng và Lăng Nhi phải cẩn thận, tất cả chờ ta... Chờ ta trở lại... thì nói tiếp.”

Tổng Tiểu Hoa lắc đầu một cái nghiêm trang: “Chàng sai rồi, đến lúc đó không phải ‘nói’, mà là ‘làm’!”

“...”

Ôm nắm gạo nếp nhỏ mang theo Đại Hắc Cầu tựa vào cạnh cửa nhìn bóng dáng màu đen đang vội vã đi, Tổng Tiểu Hoa thực sự muốn ngửa mặt lên trời gào lên: “Mặt trời mặt trời mặt trời chói chang! Một bước tới cửa của lão nương đến lúc nào mới có thể thành công này cánh cửa một bước đến tột cùng lúc nào thì mới có thể thành công bắn ra ngoài a a a?!...”

Chương 43

Khóc Không Ra Nước Mắt

Ngày thứ hai, Tổng Tiểu Hoa đang vắt hết óc để nghĩ nói thế nào với Nguyên Hạo việc nàng không thể cùng hắn học cười ngựa nữa, ngược lại hắn lại sai tiểu nhị đến báo cho nàng biết hắn ‘có việc gấp tạm thời đi xa mấy ngày, sau khi trở lại sẽ qua gặp nàng’.

Điều này làm cho Tổng Tiểu Hoa âm thầm thở phào nhẹ nhõm và tự nói thầm, thế nào lại mới tới có một hai ngày rồi chợt có việc gấp đi nữa, đúng là thần bí thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Mấy ngày kế tiếp đều là ăn uống củi gạo dầu muối tương dấm trà cùng với ngủ, trôi qua cuộc sống của phu nhân bình thường không sóng không gió.

Ở trên tường dùng tấm gạch hoạch ra một đường ‘đang’ ngang dọc thẳng tắp, Tống Tiểu Hoa cẩn thận quan sát trong chốc lát không khỏi cảm khái, nếu như một cái dây cò ghi lại lời nói, đó mới thật sự gọi là ‘mặc’ hoàn toàn, trực tiếp ‘mặc’ đến Viễn Cổ là có thể xong hết mọi chuyện...

Thời gian cuối cùng đã qua hơn một nửa, còn có ba đến năm ngày là Lục Tử Kỳ có thể trở lại. Không có điện thoại không có internet không có bất kỳ phương thức liên lạc ngay lập tức nào, ngay cả việc muốn viết thư cũng không biết nên đi hướng nào gửi, dĩ nhiên, coi như gửi cũng rất có thể hoàn toàn ‘không theo kịp’...

Tất cả nhớ nhưng chỉ có thể hóa thành chữ ‘đang’ trong năm nét bút đơn giản nhất, nhất hoành, dựng lên, nhất hoành, dựng lên, nhất hoành. Một lần rồi lại một lần lặp đi lặp lại như vậy, tựa như, miêu tả người kia mày kiếm, cặp mắt đen bóng, sống mũi thẳng tắp, khoe môi tươi cười, cằm có vài sợi râu, hầu kết...

Tướng công, chàng có hay không cũng nhớ nhưng ta, có hay không nhớ nhưng ta giống y hệt ta nhớ chàng...

Xa xa chợt có tiếng vó ngựa vang lên, trong chốc lát đã tới, dừng lại.

Ở trong lúc Tống Tiểu Hoa chưa kịp phản ứng, Tống Vô Khuyết đã chạy ra trước, Lục Lăng theo sát phía sau. Nghe tiếng của Vô Khuyết rít gào, vốn là vui mừng nhất thời hóa thành thất vọng thật sâu, không phải hẳn.

Ấm ức mà đi tới mở cửa ra, Tống Vô Khuyết lại càng phát ra tiếng rít rao hăng say mang theo vài phần tức giận, Lục Lăng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lên, gãi cổ cho Vô Khuyết mà ánh mắt thì lại không hề nháy cứ nhìn chằm chằm vào người khách không mời mà đến ở trước cửa.

Hai tên Tiểu Gia Hòa này, thật đúng là một cái so với một cái còn mang thù nhiều hơn. Tống Tiểu Hoa đoán chừng nếu như còn như vậy trầm mặc giăng co đi xuống, chưa chừng sẽ trình diễn tiết mục ‘đóng cửa thả chó’ làm ra chuyện đùa giỡn không hay.

“Vô Khuyết, không được quấy! Lăng Nhi, mau tới làm lễ gặp qua Hung Bình công chúa.”

Ngay lập tức Vô Khuyết liền thu thanh lại nhưng trong cổ họng vẫn còn ‘ô ô’ không ngừng, còn Lục Lăng làm lễ gặp qua giống như là ép buộc vậy, đều là một bộ dáng bất đắc dĩ.

“Đứa bé còn nhỏ không hiểu chuyện, mong rằng công chúa không lấy làm phiền lòng.” Tống Tiểu Hoa ôn tồn nho nhã cười cười: “Không biết công chúa đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?”

Hôm nay Gia Luật Bình vẫn như cũ một thân trang phục lửa đỏ, vẻ đẹp hiên ngang anh tuấn tự nhiên. Chỉ là mơ hồ như có chút mệt mỏi: “Nếu Lục công tử không có ở đây, vật này giao cho người cũng giống như vậy thôi.”

Nghe được nàng đã thay đổi cách gọi đối với Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa cười đến càng phát ra hiên lương thực đức: “Công chúa xin yên tâm, ta sẽ thay người chuyển giao cho tướng công.”

“Như thế thì làm phiền người vậy.”

Gia Luật Bình từ trong tay áo lấy ra một vật, mắt phượng thoáng híp lại một cái: “Đây là ta dùng lông con chồn làm thành dụng cụ này, tạm thời làm thành cho Lục công tử lưu kỷ niệm. Vì để bắt được nó, ta phí hết mấy ngày!”

Tống Tiểu Hoa trong lòng không khỏi run lên: “Con chồn sao?”

“Đúng vậy, Lục công tử chắc hẳn cũng có đề cập với người, ta cùng hẳn quen biết, tất cả đều là bởi vì một con chồn trắng.” Thanh âm Gia Luật Bình mang theo từ tính có một tia lâm vào trong ký ức kể lại, vậy mà khi quay lưng về phía mặt trời trong mắt lại thoáng qua nồng nặc châm chọc: “Ngày đó ta đang trong rừng săn thú, nhìn thấy một con chồn trắng cực kỳ hiếm thấy nằm ở dưới tàng cây. Ta đang giương cung muốn bắn, chợt từ bên cạnh trong bụi rậm truyền đến một tiếng hét to. Con chồn bị giật mình chạy trốn, ta thì sợ có người mai phục sẽ nhân cơ hội này làm khó dễ, vì vậy ta liền bắn một mũi tên về phía phát ra thanh âm kia...” Hơi dừng lại, tựa như đang quay trở về khung cảnh đó: “Không ngờ, Tri Huyện trùng hợp đi ngang qua bên địa bởi vì không đành lòng nhìn con chồn trắng bỏ mạng mà phát ra thanh âm cảnh báo. Thật là một đũa ngọc, biết rất rõ ràng ở dưới tình huống như thế làm như vậy sẽ nguy hiểm cỡ nào, nếu không phải ta có ý định muốn bắt người sống, hẳn tất nhiên đã sớm đi gặp Diêm Vương. Vì một con chồn cư nhiên suýt nữa làm mất mạng, thật khờ...”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói đã là nhỏ không thể nghe thấy. Đầu ngẩng cao lại khẽ rũ xuống, ngón tay đang cuốn lọn tóc cũng hạ xuống. Giờ khắc này, nàng không còn là công chúa Liêu quốc liễu lĩnh không ai bì nổi nữa, mà chỉ là một cô gái bình thường đang giã giũa với tình cảm vừa ngọt ngào vừa khổ sở.

Hồi lâu, nàng cầm bím tóc trong tay vung lên, tất cả yếu ớt giống như theo không trung xẹt qua một đạo đường cong ánh sáng cùng nhau tan thành mây khói.

Hướng về phía Tống Tiểu Hoa có nụ cười cứng đờ ở trên mặt, trở mắt nhoen miệng cười: “Ta sẽ lên đường trở về nước, Lục công tử sau khi trở lại, kính xin nhắc dùm một tiếng, có nhiều quấy rầy, đa tạ khoản đãi. Cáo từ!”

Dứt lời, xoay người lên ngựa, rời đi.

Tống Tiểu Hoa cũng không biết mình đến tốt cùng là làm sao làm tốt com trưa, dỗ ngủ Lục Lăng, lại có thể làm cho Tống Vô Khuyết vẫn hay vây lượn ở

bên người chịu rời đi. Tóm lại, đợi đến khi nàng tỉnh táo lại thì đã bắt tri bắt giác ra cửa, đang chẳng có mục đích đi đâu thì ở trên đường nhỏ u tĩnh trông thấy một bóng người.

Đỉnh đầu Lãng Lãng nắng gắt kim quang vạn trượng, giống như là muốn đâm thủng mắt của tất cả mọi người trên thế gian này.

Vì một con chồn trắng mà không hề sợ tổn hại đến sống chết, chỉ bởi vì con chồn đó giống với con chồn mà vợ đã chết từng nuôi dưỡng. Không trách được, đêm đó khi trở về hẳn liền vẽ bức họa kia...

Con chồn kia, lại gọi lên nhớ nhung của hắn đối với người vợ đã chết? Khi đó, coi như mũi tên thật sự xuyên qua tim hắn cũng sẽ không hối hận chứ gì? Một khắc kia, hắn có hay không nghĩ tới, nếu như cứ thế mà chết đi, cũng rất tốt, bởi vì rốt cuộc có thể không còn bị tưởng nhớ hành hạ.

Nhớ nhung...

Hắn nhớ nhung, chỉ có một người.

Bi ai, người kia, không phải là Tống Tiểu Hoa nàng.

Đến tận cùng thì thâm tình như thế nào, mới có thể làm cho người ta bất chấp tất cả như thế? Không để ý đến nhi tử còn bé, không để ý đến thê tử mới tân hôn, vì một người không chút liên hệ nào mà không tiếc mạng sống của mình.

Chỉ là bởi vì, có một chút tương tự. Chỉ là bởi vì, này phần tương tự lại làm thức tỉnh tình cảm sâu đậm tận xương tủy của hắn.

Trước thâm tình như vậy, Tống Tiểu Hoa chỉ còn lại có vô lực, vô lực và đã có chút tuyệt vọng.

Đi một mình, tùy tiện dựa vào một gốc cây nhỏ có vẻ non nớt sau đó ngồi xuống. Ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mặt trời bén nhọn như đao, nước mắt chảy khí thể tự nhiên vô ảnh vô hình, tứ tán mà chạy.

Đúng là vẫn không thể không quan tâm được, vẫn còn muốn cùng một người đã không có ở trên thế gian, tranh giành người tình.

Vậy mà, như thế nào tranh? Lấy cái gì tranh?

Ở trong lòng của Lục Tử Kỳ, nàng là cái gì chứ? Một tờ hôn ước, một phần trách nhiệm, một chũng tập quán, một người mà hắn không thể không đi tiếp nhận để bầu bạn trong cuộc sống sao.

Từ đầu tới cuối, hắn cũng chưa từng biểu đạt qua là có tình ý với nàng, không phải sao? Từ đầu tới cuối, vẫn là nàng đang hát một vai kịch, tự nàng sống chết quán lấy hắn, không phải sao?

Thật ra thì hắn đã hỏi đáp cho nàng rất nhiều rồi, nàng không nên cầu xa nữa không nên hy vọng xa vời cũng không nên cố chấp nữa vì yêu là không thể ép

người khác phải hồi báo mình như mình đã bỏ ra được, mà là nên thả lỏng tâm tư, cố gắng làm tốt vai trò là mẫu thân của Lăng Nhi, thê tử của hắn.

Ai bảo nàng yêu trước đây? Nếu yêu, thì không cần phải so đo nhiều như vậy chứ? Nàng có nhiều thời gian, một ngày nào đó, một ngày nào đó... Thật, sẽ có ngày đó...

Tình sâu như vậy, cho dù bích lạc hạ hoàng tuyền cũng không thay đổi cũng không hối hận thật là thâm tình, hắn còn có thể dành cho người khác sao? Nàng có thể được như vậy sao? Nếu như không có, nếu như không chiếm được...

Mắt thật là đau...

Nhắm mắt, thấp đầu, cuộn đầu lên gối, vùi mình vào trong khuỷu tay.

Không muốn không muốn, không thêm nghĩ những thứ hư vô mờ mịt gì nữa. Nghiêm túc chăm chỉ qua tốt mỗi ngày, mới là quan trọng nhất. Yêu là cho, không phải đòi lấy. Bỏ ra, là chuyện hạnh phúc ở trên đời này. Hồi báo, chỉ là phù vân a phù vân...

Phi phi phi! Đi chết đi! Để cho lời nói lừa gạt quỷ đi đi!

Nàng Tống Tiểu Hoa không phải Thánh mẫu, cho tới bây giờ đều không phải là vậy!

Nàng đổ kị nàng ghen nàng khổ sở nàng đau lòng nàng nghĩ ngợi nàng muốn khóc...

Nàng thật rất muốn khóc, nhưng vì cái gì chính là không khóc nổi? Nước mắt đâu rồi, toàn bộ cũng bị chung cạn sạch một giọt cũng không còn dư lại sao? Tuyên lệ bé tắc sao lệ lỗ ngăn chặn sao?

Chung quanh thật yên tĩnh, giống như toàn thế giới chỉ có một mình nàng.

Ba mẹ... Ca ca tẩu tẩu tiểu chất nhi, ta rất cô đơn...

Chương 44

Buông Tha

Bên ngoài đình cỏ, lá diệp lạc vàng óng ánh từng mảnh bay múa trái ngược với sự im lặng của hai người, cách đó không xa, có hai con tuấn mã ngang nhau mà đứng.

Một lát sau, yên lặng bị phá vỡ: “Người đi tìm nàng rồi sao?” Âm thanh trong sáng, giọng điệu hòa hoãn, nghe không ra được tí cảm xúc nào.

“Người chuẩn bị đi tìm nàng sao?” Không trả lời mà hỏi lại, giọng nói hơi khàn khàn mang theo nồng nặc mĩa mai.

Nhướng mày, ánh mắt hẹp dài héch lên càng rõ ràng hơn: “Trả lời vấn đề của ta trước!”

Tú mi hơi giương, đồng dạng cặp mắt theo thói quen khẽ nheo lại: “Không phải hiện tại ngươi nên trả lời câu hỏi của ta trước sao.”

“Không. Ngươi tìm nàng làm cái gì?”

“Giao cho nàng một vật. Còn ngươi ở đây làm cái gì?”

“Tùy tiện đến nhìn một chút. Nhìn thứ gì?”

“Có liên quan gì tới ngươi?”

Yên lặng.

Khoảnh khắc sau, tiếng cười của một cô gái dần dần vang lên, tiếng cười trầm thấp, sau đó cao dần, làm cho tất cả chim trên cành cây cả kinh bay loạn, còn hai con ngựa ở bên thì hoảng sợ hí vang, Gia Luật Bình cười đến run rẩy hết cả người khó khăn lắm mới bình ổn lại được: “Ngươi khi nào lại thành người sợ đầu sợ đuôi như vậy? Muốn hỏi cái gì thì cứ thoải mái hỏi đi!”

Con ngươi của Nguyên Hạo co rút lại một chút, sau đó trên mặt lại treo lên nụ cười, nhưng trong con ngươi lại là một mảnh hàn khí: “Ngươi có đã thương nàng không?”

Tiếng cười chợt nghỉ, sắc mặt lạnh lẽo: “Nếu ta đã thương nàng, thì ngươi làm gì ta? Vì nàng báo thù sao? Ngươi dám không? Ngươi có tư cách này sao?”

Nụ cười mở rộng, hàn khí càng thịnh hơn: “Ngươi có muốn ta chứng thực không? Hiện tại ta cũng không ngại thử một chút!”

Gia Luật Bình thu liễm lại ánh mắt mĩa mai của mình, bi ai dâng lên: “Ngươi, cuối cùng cũng không bằng hấn.”

Người nam tử dịu dàng đó kiên quyết nói ra câu ‘mối thù giết vợ, không đội trời chung’, người nam tử lỗi lạc và vẻ mặt thần nhiên khi đối đầu với mọi tình huống.

Giá như, hấn chỉ là một Tri Huyện nhỏ thì tốt biết bao, như vậy, nàng có thể liều mạng và mạnh mẽ ở cùng với hấn. Cho dù là lừa gạt hay cướp, chỉ cần có thể cùng hấn kề cận, dù là cả đời gánh chịu hận ý của hấn nàng cũng không tiếc nuôi. Vậy mà vạn lần nàng cũng không ngờ, hấn lại có bối cảnh gia thế như vậy. Nàng, cuối cùng cũng không làm được bởi vì ham muốn của mình mà kéo cả Đại Liêu cùng nhau lâm vào vũng lầy.

Một Tri Huyện râu ria sống chết vinh nhục như thế nào, triều đình nhà Tống hèn yếu tuyệt sẽ không vì vậy mà phá hư thái bình mình đã cẩn thận gìn giữ. Nhưng với hấn thì, không giống như vậy. Nếu làm theo ý của mình thì, hậu quả vô cùng nghiêm trọng có khả năng làm đứt dây động rừng, tạo cơ để họ làm loạn.

Hôm đó ở trong rừng, thật sự nghĩ một mũi tên bắn chết nữ nhân tươi cười tự nhiên ở trên lưng ngựa kia. Lấy thân phận là vợ của hấn quang minh chính đại cùng sống cả đời với hấn, tại sao nàng lại không làm?!

Khi nghe hấn quyết tuyệt nói ra tám chữ như thế, trong đầu chợt thoáng qua một ý niệm: nếu không chiếm được, vậy liền phá hủy!

Quay lại đầu tiên, giết chết nam nhân mà mình vĩnh viễn cũng không thể có được, sau đó, lấy mạng đền mạng. Đến địa phủ, không có nhiều chuyện phạm trần ràng buộc, nàng cũng không tin không thể cùng hấn làm một đôi vợ chồng quý. Cùng lắm thì, lật tung điện diêm vương, buộc Diêm Vương phải làm chủ hôn!

Vậy mà, như thế nào nàng có thể xuống tay được.

Dù sao, cũng là nam nhân mình yêu...

Thôi, không chiếm được, hủy cũng không được, trừ buông tay còn có thể như thế nào?

Nhưng mà, nàng không cam lòng.

Cười chúc phúc cho người mình yêu cùng nữ nhân khác cùng nắm tay nhau sống đến đầu bạc, là hạng người vô năng ngu dại mới có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Không gieo xuống thêm mối họa, là phụ lòng cuồng dại của chính mình rồi!

“Người có biết, nam nhân và nữ nhân khác biệt ở chỗ nào không?”

Nguyên Hạo không biết trả lời câu hỏi không đầu không đuôi này như thế nào, chỉ nghiêng nghiêng mắt, giữ yên lặng.

Gia Luật Bình cũng không có ý định nhận được đáp án từ hấn, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, phối hợp đi xuống tiếp tục nói: “Người đã tra ra lai lịch của Lục Tử Kỳ, chú ý là thể lực của gia tộc sau lưng hấn ở tương lai có thể có tác dụng. Mà ta, chỉ quan tâm vợ đã chết của hấn có nuôi một con chồn.”

Nói xong, trực tiếp xoay người đi về phía con ngựa: “Người yên tâm, ta vẫn có chạm đến một đầu ngón tay của nàng. Chẳng qua người, không nên ở chỗ này lừa mình dối người làm bộ như ngắm phong cảnh nữa, hiện tại, người nên nhân thời cơ tốt này mà lấy lòng của giai nhân đi.” Xoay người lên ngựa, cầm dây cương quay đầu ngựa: “Ta về Đại Liêu chờ người!”

Giọng chưa dứt, bóng dáng hồng y tóc đen đã đi mất.

Lá diệp khô, rơi nhiều hơn, càng dày đặc, xen kẽ một chút màu lam nhạt tạo thêm mấy phần hiu quạnh.

Ở trong đình, có hai người ôm nhau ngọt ngào. Ở bên ngoài đình, có bóng dáng của hai người cầm tay nhau.

Tại sao lại lưu luyến chỗ này, vì muốn ghi tạc vào tận đáy lòng nụ cười và khuôn mặt rục rờ của ai đó, vẫn là chính mình nên buông tha, không nên đi quấy rầy hạnh phúc không thuộc về mình?

Buông tha...

Trong sinh mệnh của hần chưa bao giờ xuất hiện qua cái từ này?!

Gia Luật Bình nói rất đúng, nàng liều mạng tranh thủ đến cuối cùng cũng không thể không buông tha, mà hần, chưa bao giờ tiến về phía trước một bước liền chủ động muốn buông tay. Cho nên, so với nàng hần thật đáng buồn.

Lắc đầu cười khẽ, tràn đầy tự giễu.

Thật đáng buồn...

Người ở trong cuộc, ai có thể so với ai đáng buồn hơn?

Mấy ngày nay thật ra thì hần cũng không có chuyện gấp gáp gì, cũng không có rời đi ‘sườn bắc’ ngắm cảnh, chỉ là lúc ẩn lúc hiện ở ngoại ô, cùng với Gia Luật Bình đi săn một con chồn trắng cực kỳ hiếm thấy.

Hần đi cùng nàng không ngủ không nghỉ như con thoi ở trong rừng rậm, nàng tựa như phát điên tìm kiếm con mồi, tâm tình phức tạp và xen lẫn vui sướng khi nhìn thấy nàng bắt sống con chồn, nhìn nàng rõ ràng muốn lấy lưỡi dao sắc bén lột da hủy cốt con chồn nhưng cuối cùng chỉ cắt một nhúm lông đuôi liền phóng sanh nó.

Nàng nói là do con chồn trắng này làm hại Lục Tử Kỳ bị thương, cho nên nhất định phải giết chết súc sinh này. Nàng còn nói nếu như không phải là con chồn trắng này thì mình cũng sẽ không biết Lục Tử Kỳ, công tội bù trừ cho nên tha chết cho nó.

Thật ra thì, cũng là do không đành lòng, còn chưa có dứt khoát được.

Không đành lòng tổn thương tất cả mọi thứ mà Lục Tử Kỳ muốn bảo vệ, dứt khoát giữ tình cảm tuyệt vọng này suốt cả đời.

Nàng nói cả đời này cũng không yêu nam nhân nào khác nữa, cho dù nàng có nói như vậy cũng không có ai để ý.

Đúng vậy, không ai quan tâm...

Hần cho tới bây giờ cũng không có quan tâm đến chuyện nhi nữ tình trường, nữ nhân đối với hần mà nói, cũng chỉ là nhu cầu cần thiết trong sinh mệnh mà thôi, còn nữa, đó cũng là lợi thế giúp hần.

Vậy mà, nàng còn nói, người không phải cần phải cố khoan dung làm gì, cho nên cũng không cần quan tâm, bởi vì khi người quan tâm người khác, một người mà người không bao giờ có được. Ta là cầu mà cũng không được, người ngay cả cầu cũng không cầu được.

Hần nhớ, lúc đó là do chính mình, phẩy tay áo bỏ đi.

Tại sao hấn lại nổi giận chứ? Là bởi vì Gia Luật Bình khinh thường và lại còn nở nụ cười lạnh thương hại hấn, hay là bởi vì bị nói trúng tâm của hấn đây?

Ngày đó, hấn cũng không có đi xa lắm. Mắt thấy bóng dáng màu tím nhạt nhào vào trong ngực của một người, thấy nhu tình tràn đầy trong mắt và cử chỉ cung chiều của người nọ, miệng khô khốc lòng đau nhói, sợ rằng, ước hẹn không thành rồi. Vì vậy tự động hủy bỏ ước hẹn, không muốn làm khó nàng, lại càng không nguyện trực tiếp cự tuyệt.

Lục Tử Kỳ đưa ra lựa chọn, Gia Luật Bình lại biến khéo thành vụng. Loại phương thức từng bước từng bước ép sát vốn không thích sử dụng ở trên người bề ngoài dịu dàng mà tâm chí kiên định, nàng không nghe hấn khuyên ngăn cứ khur khur cố chấp, rất có thể bức ra tình cảm chân thật đang ẩn giấu sâu ở trong lòng mà chính người đó cũng không có phát hiện ra.

Lúc đó hấn ôm lấy nàng trong ngực vẽ mặt nhiều hơn mấy phần bá đạo, là bởi vì rốt cuộc xác định được tâm ý của mình chứ gì? Cùng việc lần trước từ đầu chí cuối hấn coi như gió nhẹ nước chảy rất là bất đồng...

Vỗ về chơi đùa roi ngựa trong tay, vẽ tự giấu càng sâu.

Kết quả của việc tự nhiên rời đi, chính là bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Mà lần trở lại này, lại tro mắt nhìn bọn họ càng ngày càng dung hợp cho đến không còn khe hở cho người thứ ba, mình thậm chí ít nhiều gì còn có công giúp họ một tay nữa.

Cũng phải thôi, bình sanh hấn lần đầu tiên vì một nữ nhân mà lo được lo mất tới như vậy, mình còn có rất nhiều chuyện phải đi hoàn thành. Tình cảm, có thì tốt, không có, cũng không quan trọng.

Hấn không bằng Lục Tử Kỳ sao? Chuyện cười!

Gập đôi roi ngựa rồi ném trên mặt đất, Gia Luật Bình nữ nhân này luôn là nói vài ba lời liền có thể gây nên cơn giận của hấn, đáng ghét. Chỉ là, nữ nhân như vậy, mới là người hấn cần? Nhạy cảm sắc bén quả quyết kiên cường, quan trọng nhất là, sau lưng lại có thể lực có thể làm cân bằng các thế lực khác.

Về phần nàng, ánh mắt trong suốt như nước, để lại cho Lục Tử Kỳ bảo vệ thôi.

Lục Tử Kỳ, nếu một ngày kia người không bảo vệ được nàng nữa, chính là người không xứng có được nàng nữa!

Giật dây cương, lại thấy một người cỡi ngựa chạy như bay qua ngay trước mắt, người ở trên ngựa, mặc trang phục của huyện nha.

Nhìn phương hướng, chính là đi tìm nàng. Vội vã như vậy, là có chuyện gì?

Một chút do dự, cuối cùng giục ngựa theo sau.

Trái phải vô sự, đi nhìn một chút tình huống cũng tốt. Hơn nữa, hấn cũng muốn tìm hiểu cho rõ ràng câu nói cuối cùng của Gia Luật Bình...

Chương 45

Cơn Ác Mộng Khó Khăn Tỉnh

Tổng Tiểu Hoa cảm giác mình nhất định là đang nằm mơ, một cơn ác mộng rất dài rất dài mà nàng không thể nào tỉnh được.

Trong mộng, có một nha dịch cưỡi ngựa tìm được nàng ở ven đường, nói là mới vừa nhận được thông báo của huyện lân cận, nhà của nàng đã xảy ra chuyện. Vó ngựa phi nhanh nện ở trên mặt đất nâng lên bụi đất, cùn cùn thương.

Giao Lục Lãng cùng Tổng Vô Khuyết cho Trương thẩm, huyện úy điều cho nàng một chiếc xe ngựa cùng nàng khởi hành. Thu phong lãng liệt ập vào người, bén nhọn như thương.

Đi rất nhiều ngày, đi tới một tòa nhà, trong sân đứng rất nhiều người, nhà chính có bốn chiếc quan tài, hai lớn hai nhỏ. Lọt vào trong tầm mắt đều là những gương mặt lộ vẻ sầu thảm, đau thấu xương.

Càng không ngừng có người tới nói với nàng, rõ ràng nghe, rồi lại cố tình giống như là cái gì đều nghe không hiểu, cũng không biết là như thế nào trả lời.

Ngay trước mắt những gương mặt xa lạ như ẩn như hiện, chỉ có thể nhìn thấy một loại vẻ mặt, bi thương.

Cho nên bị cuốn hút, cũng khó chịu giống họ, như hít thở không thông.

Đây là mộng, đây là giả, nhưng vì cái gì những cảm giác kia những cảm xúc kia như thế nào lại chân thật như vậy?

Trong mộng, trừ huyện úy ở bên ngoài, còn có một người ở cùng với nàng, mặc trang phục áo lam yêu nghiệt.

Hấn là lúc nào thì nhô ra đây? Không nhớ rõ, giống như từ lúc bắt đầu vẫn ở đây. Hấn tại sao phải ở đây? Không biết, dù sao ở trong mộng là không có logic...

Sau lại, giống như tham gia một tang lễ. Diễn tấu sáo và trống vô cùng âm ỉ, có người hát bài hát nàng chưa từng nghe qua, khúc điệu thê lương, làm cho lòng của người ta cũng không nhịn được nhéo thành một đoàn. Còn có giấy tiền vàng bạc mềm mại bay đầy trời, lằng lằng, vô cùng vô tận. Bay bay, phiêu thành bông tuyết, từ bầu trời mờ mịt, một đoàn một đoàn chiếu nghiêng xuống.

Ông trời, người thật biết tạo khung cảnh thích hợp! Chỉ là không khỏi cũng quá không có ý tưởng mới đi? Vừa khiêng quan tài ra đã cho bông tuyết rơi

xuống, chẳng lẽ không thể để mặt trời chiếu cao rực rỡ khi chuẩn bị chôn người chết sao?

Cảm thấy cái ý nghĩ này rất có ý tứ, nhếch nhếch miệng muốn cười để mình có thể tỉnh, nhưng vẫn chưa tỉnh lại được.

Đến tột cùng thì lúc nào mới có thể tỉnh lại? Con ác mộng này đã diễn ra tròn mười ngày, nàng không muốn nó tiếp tục nữa, bởi vì trong mộng, không có Lục Tử Kỳ, không có tướng công của nàng...

Sau một lúc, rốt cuộc an tĩnh, những gương mặt xa lạ cũng không còn thấy nữa, vốn là trạch viện chật chội giờ lại lập tức vắng vẻ, tiếng bước chân nhẹ nhàng cũng có thể nghe thấy được.

Ngồi bất động, khi nhìn lại thì nàng ở trong một gian phòng, không lớn lắm, nhưng rất sạch sẽ. Đầu giường chặn bông thật chỉnh tề, trên bàn trang điểm để cây lược gỗ cùng hộp phấn, còn có nửa bức tranh thêu chưa có hoàn thành, giống như chủ nhân của gian phòng này mỗi ngày ở tại nơi này chưa từng rời đi.

Gian phòng này nàng chưa có tới, nhưng tại sao lại cảm thấy quen thuộc như thế? Đơn giản thuần thiết, nhàn nhạt mùi thơm, giống như đã sớm in ở trong sinh mệnh nàng, không thể phân chia.

Cảm giác thật là kỳ quái, một giấc mộng kỳ quái...

Đầu óc hỗn loạn, tất nhiên là do ngủ quá lâu. Đây cũng không phải là do ngủ quá lâu mà bị như vậy, sẽ không phải là giống như tình tiết trong phim kinh dị, rơi vào ác mộng rồi gặp ác ma, không thoát ra được đi?

Khẽ cắn răng, dùng sức ở trên cánh tay ngắt hai cái. Mẹ kiếp, thật là đau! Nhưng vẫn là vô dụng...

“Người ở đây làm cái gì?!”

Bị đau mắt mơ hồ ẩn chứa nước mắt, chỉ có thể mơ hồ thấy một mảnh màu xanh dương. Ông tay áo bị người đẩy ra, động tác cấp bách mà êm ái: “Nhìn ta!” Âm thanh trầm thấp, mang theo cổ đê nên tức giận.

Cố gắng nháy mắt mấy cái: “Sao ta phải nhìn người! Ta không có quen người...”

Thở dài thật sâu: “Người tội gì hành hạ mình như vậy, muốn cho bọn họ ra đi không an lòng sao?”

“Bọn họ? Người nào? Đi? Đi chỗ nào?”

Yên lặng một lát, cánh tay bị người lôi kéo, thân bắt do kỷ bị kéo đi theo, một đường lao đảo.

Không biết đi bao lâu rồi, trước mắt chỉ còn lại một mảnh trắng xóa. Ở trong mảnh màu trắng này, có bốn điểm đen nhỏ đang lẳng lẳng đứng sừng sững.

“Bọn họ là ca ca tẩu tẩu và hai cháu nhỏ của ngươi! Bọn họ chết rồi, đã đi đến địa phủ chuyển thế đầu thai rồi! Cái dáng vẻ này của ngươi, có phải hay không cô ý muốn để cho bọn họ không bỏ được, chỉ có thể ở lại chỗ này làm Cô Hồn Dã Quỷ?!”

“Chết?... Người đang sống thật là tốt, làm sao sẽ chết đây?...” Thò tay mà tiếp nhận một bông tuyết, ha ha cười: “Cho nên như ta đã nói đây chỉ là một giấc mộng! Chỉ có ở trong mộng, mới có tuyết xinh đẹp và sạch như vậy... Mùa đông ở chỗ của chúng ta rất ít khi có tuyết rơi, coi như có, cũng là rơi trên mặt đất liền lập tức hòa tan, thật ra thì cùng trời mưa cũng không có bao nhiêu là khác biệt. Nhớ có một lần, ta sống chết muốn xem tuyết, nhìn thấy tuyết thật. Ba mẹ chịu không nổi dây dưa của ta, không thể làm gì khác hơn là mang ta đi Cáp Nhĩ Tân, nơi đó cảnh tuyết thật là đẹp, cùng bây giờ giống nhau như đúc... Một năm kia, ta mười hai tuổi...”

“Ngươi... Đến tột cùng đang nói mê sáng cái gì vậy?!”

“Nói cho ngươi một bí mật, ai ta cũng không nói, ngay cả tướng công ta cũng không biết! Vốn là nên nói cho hấn biết... Chỉ là dù sao cũng ở trong mộng, không sao...” Nhón chân lên, cố làm ra vẻ thần bí lại gần bên tai người nọ: “Ta không phải là người ở thời đại này, ta đến từ Thượng Hải hơn một nghìn năm sau này, là do ta ngủ đến hồ đồ rồi xuyên qua! Chân chính Tống Tiểu Hoa đã sớm bệnh chết, so với mấy người thân của nàng thì nàng chết sớm hơn họ mấy tháng đấy... Lần này thì tốt rồi, rốt cuộc có thể một nhà đoàn tụ...”

Đầu vai bị một đôi bàn tay cầm thật chặt, ngón tay giống như là muốn khám vào huyết nhục bóp vỡ xương: “Ngươi nhanh lên một chút tỉnh lại cho ta! Có nghe hay không?!”

“Ta cũng vậy nghĩ tỉnh lại... Giấc mộng này thật là lâu, không ngừng mười ngày, cũng mau bốn tháng rồi... Mà ta chính là không tỉnh được, như thế nào cũng không tỉnh được, làm thế nào...”

“Trốn tránh không phải là biện pháp hữu dụng? Bọn họ đều chết hết, bị người Liêu giết chết hết rồi, còn có một ít thôn dân cũng chết ở dưới đao của bọn người Liêu, không thể sống được nữa rồi! Cả nhà cũng chỉ có ngươi còn sống, ngươi phải thay bọn họ sống một cuộc sống thật tốt, mà không phải ở chỗ này, trước mộ phần của họ ăn năn hối hận tự giận mình được!”

“Ngươi đang ở đây quay phim sao?! Cái gì gọi là bị người Liêu giết chết?” Trong đầu chợt có vật gì đó nổ ra, chỉ muốn thét chói tai chỉ muốn gầm thét: “Tru diệt?! Ngươi cho rằng là quỷ tử vào thôn sao?! Chúng ta bây giờ cường thịnh như vậy, đã sớm không còn giống như thời điểm trước kia bị người khác khi dễ rồi, còn ai dám chạy đến địa bàn của chúng ta giương oai? Chán sống sao? Sẽ không sợ chúng ta trực tiếp phái binh diệt chúng sao?!”

“Diệt?” Truyền vào trong tai chỉ là chuyện cười mà thôi: “Tự Thái Tổ Kiến Quốc tới nay, quân đội nước Tống có khi nào cường đại như vậy? Ngay cả dân

chúng của mình cũng không có bận tâm cũng không bảo vệ được, còn vọng tưởng diệt Liêu!”

“Thái Tổ... Thì ra là Tống Thái Tổ ‘kiến quốc lập nghiệp lớn’... Đây không phải là mộng, ta cũng không có trở về đi, lại trở thành một người cô đơn...”

Nắm lên một cánh tay đang giữ lấy tay của mình, cắn mạnh như muốn phát tiết, có chất lỏng ấm áp chảy vào trong miệng, dần dần hơi thở bình thường trong óc nổ vang trong lòng hỗn loạn, giương mắt, chống lại một đôi con ngươi hổ phách chiếu rọi ở dưới tuyết trắng phau phau: “Nguyên Hạo...”

“Người, rốt cuộc thấy rõ ta.”

Âm thanh vẫn trong sáng như vậy, chỉ là dẫn theo giọng nhẹ nhàng. Về mặt vẫn là không câu không chấp, chỉ là nhiều thêm vẻ mệt mỏi không thể che giấu được.

Bông tuyết lại bắt đầu nhẹ nhàng rơi xuống, rơi ở trên mu bàn tay có dấu răng máu đỏ thẫm không ngừng rỉ ra, chợt, bị nước mắt nóng bỏng hòa tan.

“Vốn ta cho là, bỏ lỡ cơ hội trở về một lần nữa. Không có cha mẹ, nhưng có anh trai chị dâu và chất nhi, là người thân thật lòng yêu thương ta, người một nhà. Như vậy là đủ rồi, còn có cái gì chưa đủ đây? Ta thậm chí còn cảm tạ ông trời, cảm ơn ông cho ta đến nơi này để có thể có hai ngôi nhà, mặc dù cả hai đều bình thường, lại giống nhau ấm áp như vậy. Nhưng... Không có, lập tức, cái gì cũng không có...”

“Sẽ không, người... Còn có tướng công của mình.”

“Tướng công...” Hít hít lỗ mũi, lau sạch nước mắt, giương mắt nhìn người mặt mũi bình tĩnh trước mặt: “Người đã thử qua chưa, người rất nỗ lực đối với một người, toàn tâm toàn ý đối với hắn, nhưng, trong lòng của hắn vẫn không có sự tồn tại của người. Không, có lẽ có, có lẽ có một chút xíu, chỉ có một chút...”

“Ta đã... Thử qua, chỉ là, người kia một chút xíu cũng không biết là có hay không.”

Tống Tiểu Hoa luôn luôn cho là, người cũng là một loại động vật, nhưng thật ra lại vô cùng vô sỉ, thích nhất làm cho chính mình vui vẻ trên sự khổ sở của người khác. Nói thí dụ như hiện tại, mặc dù nàng cách khoảng cách vui vẻ mười vạn tám ngàn dặm, nhưng không thể phủ nhận, khi nghe Nguyên Hạo nói hắn so với mình có thời điểm còn thâm hơn, những đê ép và tảng đá lớn trong lòng như thiên quân vạn mã từng giọt từng giọt rơi xuống...

“Người cũng có đã trải qua cảm giác này sao?”

“Có.”

“Vậy người tính sau này làm như thế nào...”

“Không có sau này, bởi vì, chỉ vừa mới bắt đầu.”

Nguyên Hạo trong mắt hồ phách giống như là có ánh lửa nhảy động, cái tay kia bị Tống Tiểu Hoa nắm lấy không còn thấy lạnh lẽo nữa, mà là dần dần có cảm giác nóng bỏng: “Người, có nguyện ý hay không...”

Lời nói còn chưa xong, tiếng ngựa vang lên.

Một người mặc trang phục màu đỏ thẫm cười trên lưng tuấn mã đạp tuyết mà đến, nhỏ vun băng tuyết bị vó ngựa làm bay lên bốn phía, bao quanh bóng dáng đang giục ngựa chạy đến.

Nước mắt lần nữa dâng lên, trời đất mơ hồ, lại chỉ có thể mơ hồ thấy được dung nhan đang ngày càng gần đến trước mặt mình.

Cặp mắt hiện đầy tia máu, cảm có chòm râu xốc xếch, mặt mũi tiều tụy không chịu nổi, hơi thở vội vàng như lửa.

Nửa tháng không có gặp nhau, toàn bộ mười ngày trong mộng, tướng công, tại sao bộ dáng chàng lại thay đổi nhiều như vậy.

Tống Tiểu Hoa há miệng, nói không ra lời, muốn tiến ra đón, muốn bước đi nhưng không được. Cũng chỉ có thể như vậy không nói bất động nhìn hắn nhảy xuống ngựa, cởi xuống áo lông, phủi xuống bông tuyết, bao lấy nàng thật chặt.

“Ta tới đây.” Nhẹ nhàng ba chữ, khàn khàn như tiếng của mấy người tàn tật, nhưng giống như có lực lượng kỳ lạ nào đó, làm cho người ta sẽ không bao giờ hoảng sợ và bàng hoàng nữa.

“Chàng đã đến rồi...” Si ngốc ngưng mắt nhìn người có con ngươi vẫn đen bóng thâm thúy như vậy, vốn là rét lạnh thấu xương lại từng điểm từng điểm tiêu tán, từ trong mắt mãnh liệt toát ra: “Sao đến giờ này chàng mới đến?! Bọn họ đều chết hết rồi chàng có biết hay không? Toàn bộ đều chết hết chàng có biết hay không? Cũng chỉ còn lại có một mình ta chàng có biết hay không?...”

Mặc cho cặp quả đấm kia liều mạng đánh vào lồng ngực của mình, tận lực dùng giọng êm ái để an ủi người đang bị ngọn lửa thiêu đốt: “Ta hiểu rõ, ta đều biết, ta có lỗi vì đã tới chậm. Tiểu Hoa, nàng sẽ không chỉ có một mình, nàng còn có ta, còn có Lăng Nhi.”

“Chàng lừa ta! Một nhà ba người các người ta vĩnh viễn đều không vào được có phải hay không? Vô luận ta làm cái gì chàng vĩnh viễn đều không nhìn thấy phải hay không? Mặc kệ ta có làm gì đi nữa thì chàng vĩnh viễn không yêu và coi trọng ta phải không? Chỉ cần chàng nói, cho dù người thân của ta đã chết hết, ta bảo đảm sẽ không tiếp tục cùng chàng dây dưa. Miễn cưỡng bố thí tình cảm, chỉ dựa vào trách nhiệm để duy trì tình cảm, ta sẽ không cần! Chàng yên tâm, dù là một thân một mình, ta cũng vậy nhất định có thể tiếp tục sống...” Hít sâu một hơi, dừng lại khóc rống gần như hồng mắt, chữ chữ rõ ràng: “Quân vừa vô ý, ta liền thôi!”

“Tiểu Hoa!” Lục Tử Kỳ không thể tin nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt bị gió tuyết làm khô, những lời nói kia làm cho một mỗi mấy ngày

qua không ngủ không nghỉ ở trong băng tuyết ngập trời chạy như điên thay thế bằng đau đớn bấn nhốn ở trong tim: “Nàng đang ở đây nói những gì, ta làm sao có thể...”

Còn dư lại lời nói không có nói ra, bởi vì người ở trước đã mềm mại ngã xuống.

Nắm cả hông của nàng, ôm cả thân thể đơn bạc của nàng, ngạc nhiên nhìn về phía tay phải ở trên không trung đang nắm chặt tay của Nguyên Hạo.

“Nàng những ngày qua cơ hồ không có hảo hảo nghỉ ngơi qua, quá mệt mỏi. Tất cả, chờ ngủ một giấc sau khi tỉnh lại rồi hãy nói!”

Đối mặt với hắn không có kẽ hở lạnh nhạt, Lục Tử Kỳ cũng dè xuống tất cả cảm xúc, không biến sắc gặt đầu: “Ta đã gặp huyện úy, hắn cũng đã nói đại khái những việc trải qua cùng ta. Đa tạ Nguyên huynh trong khoảng thời gian này đã chăm sóc nàng, Lục mỗi giờ phút này không tiện thi lễ, vả lại ta muốn đưa vợ về nhà dàn xếp trước, sẽ một lần nữa đến cảm tạ Nguyên huynh.”

“Tại hạ chỉ là thấy chuyện ra tay giúp mà thôi, không cần phải để ý như vậy. Lục huynh trước cứ mang tẩu phu nhân trở về, tại hạ sẽ đến sau.”

Gió tuyết lớn, làm cho hai đạo dấu vó ngựa, tung tích khó phân biệt.

Rũ mắt nhìn một chút vết máu trên mu bàn tay đã ngưng lại, khóe mắt xéch lên hơi cong một chút, chột khôi phục bấn nhốn.

Cười khẽ một tiếng ở trong trời đất mờ mịt vang lên, thật lâu không tiêu tan.